

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 240. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613118976.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Kort efterat Casimir havde forladt sit Sygeleie, modtog han et Besøg af Zeltner. »Nu kan du være tilfreds,« sagde denne, »thi jeg har endelig opgivet min Fordring paa Leontines Haand.« - »Deri handler 241 du vel,« svarede Casimir. - »For Resten har jeg nu ogsaa viist dig, at jeg har Mod,« blev Zeltner ved. - »Præler du mere deraf, skal du vise mig det endnu engang,« sagde Casimir. - »Du skulde dog ikke altfor dristigt lege med Døden, Casimir! thi Livet er jo det høieste Gode, vi eie, og naar det er borte, da er Spillet ude.« - »Ja Troen trykker dig just ikke, det har jeg længe mærket.« - »Troen er for de Umyndige og de Fattige i Aanden, men det er rigtignok en Hemmelighed.« - »Mig skal Ingen betroe sine Hemmeligheder,« sagde Casimir, »thi med den bedste Villie kan jeg dog ikke staae inde for min Tunge.« - »Det har ingen Nød, hvad Mængden ikke vil høre, det hører den heller ei, om saa Graven og Forraadnelsen prædikede det paa alle Veie.« - »Jeg forstaaer dig ikke,« svarede Casimir. - »Jeg har seet mig lidt om i Livet, og staaet i mange Forhold,« sagde Zeltner, »og jeg mærkede vel, hvad de tænke i deres Inderste, der virke med Kraft, og sætte Noget igiennem i denne Verden.« - »Nu, hvad tænke de da?« - »De tænke, at Religionen er den bedste Pidsk i Driverens Haand, det er det Hele.« - »Have de da selv tilstaaet dig det?« - »Den kommer ikke vidt i Verden, der ikke forstaaer et Vink og en halvqvædet Vise; de have ikke tilstaaet mig det, men jeg har læst det imellem Linierne paa deres Befalinger, og da de mærkede, at jeg forstod dem, da vandt jeg ogsaa deres Fortrolighed og Tillid.«

»Ja saa,« svarede Casimir i en adspredt Tone, thi det var ikke hans Vane længe at sysselsætte sig med nogen almindelig Betragtning.

»De kløgtigste Philosopher skulle ogsaa dele disse Meninger,« blev Zeltner ved, »og det Vigtigste, hvad man hos dem kan lære, er, som kyndige Mænd have fortalt mig, at vi Intet vide om overjordiske Gienstande, men dette see kun de, der forstaae at adskille 242 Skal fra Kiærne, de Øvrige mere sig ved Floskler og høitrvænde Talemaader, og bilde sig ind at have slugt al Verdens Viisdom, naar de have faaet en klingende Børnerangle i deres Haand.«

Paa alt dette svarede Casimir aldeles intet.

»Jeg har engang været i en hemmelig Orden,« lagde Zeltner til, »men ogsaa her mærkede jeg, at man i de lavere Grader indskærpede en Tro, som man i de høiere spottede - men du hører mig ikke, Casimir, hvad tænker du paa?«

»Jeg ærgrer mig kun over, at du slap saa heelskindet fra Tvekampen,« svarede Casimir.

»Du er et Menneske, med hvem man ikke kan tale et fornuftigt Ord,« sagde Zeltner.

Casimir havde dog fattet saameget af Zeltners Philosophie, at han kunde meddele en Deel deraf til sin Broder; denne maatte da uvilkaarlig tænke paa nogle af sin Faders Yttringer, der, om de end ikke røbede saa stor Fordærvelse, som Zeltners, dog syntes at henpege paa en lignende Vantro.